

„привратница,“ зашто то искала непремѣнно да остане при мѣнастырскы тѣ порты, при сичкы усилія на калугеры тѣ да я турятъ да сѣди въ главный съборъ. Тука ный извършихме обично то поклоненіе и подиръ това отидохме въ стаѣ тѣ, дѣто ны чакахъ мѣнастырскы тѣ власти. Влязохме ный въ такыва чертогы, каквы то іоше не бяхъ вижджлъ въ св. Горж: таваны тѣ различно украсены, на стѣны тѣ окачены съ скжпы гравюры, долу постланы скжпы келимы; въ сичко ся забелѣзва раскошъ и желаніе за богато живѣне. На миндерлици тѣ, по турскы сѣдахъ старци тѣ въ атласны и кадифены джюбета, съ кехлибарены броеници. Кога то влязохме, тый пришушнахъ неизмѣнно то си „заповѣдайте“ и на турихъ на главны тѣ мѣста. Начена ся черпенето. По знакъ тѣ, когото направи главный епитропъ, явиха ся единъ купъ калугеры, съ сребърны подносы, на кои то имаше вино и разны сладка. „Дѣ ся намираме?“ помислихъ си, като глѣдахъ такава раскошъ.

—Ей какъ ный живѣемъ! засмѣно ми продума единъ отъ старцитѣ, като забелѣжи учудваніе то ми.

—Да, признавамъ ся—не чакахъ да видя въ св. Горж такава раскошъ—отговорихъ азъ.

—Трѣба да знаете, че тука не е общежитіе, а Иверъ, свободенъ мѣнастырь. Тука ще си починете; ный ще ви задоволимъ.

—Ный обичаме Русы тѣ, продума другой тѣ.

—Въ Москвѣ е наша та икона.

—А пѣкъ ей сега ще повечеряме и ще легнемъ да спимъ, положително изрѣче единъ старецъ, кой до сега мълчеше, за да даде на разговоръ тѣ ны друго направление. Ный, старцитѣ, треба да си по починемъ, та и за васъ ще е добръ, зашто то сте уморены . . .

То ся знае, че ный ся съгласихме на това.

Въ другъ тѣ стая бѣше готова софрата, ный насядахме около нея съ сичкы тѣ власти. Яденета пода-